

KARINA

Dlouhá léta potom jsem neměl žádného psa. Po základní škole jsem odjel na internát a jediné živé, co jsem chtěl vlastnit, byla nějaká dívka. Jestli bude mít psa, nebo třeba krokodýla, mi bylo celkem fuk. Hlavně aby měla prsa a to ostatní. Postupně se mi přání plnila a měl jsem dívky s prsy, i bez. Až jsem s jednou z nich začal sdílet vrchní patro našeho domu. Babka už dávno nebyla mezi živými a celé spodní patro obývali rodiče. Bratr byl na internátě. Se svojí dívkou jsem navštěvoval rockové zábavy a možná by se mi i nějaký pes hodil. Někáký cvičený, slepecký. Alkohol mi dělal trochu problémy a trefit domů bylo někdy skoro nemožné. Moje dívka měla stejné zájmy jako já, a tak jsme bloudili životem ve dvou.

Ona dělala kuchařku v pohostinství, v nedalekém okresním městě. To by celkem na můj život a psy nemělo vliv, kdyby se nepříhodilo to, že jeden zákazník neměl po konzumaci na zaplacení. A tak jsem jednou přišel domů a tam našel košík s něčím chundelatým.

„Co to je?“ Zvědavě pátrám.

„Štěně.“ Uslyším vysvětlení.

Jelikož jsem z vesnice, poznám štěně například od slůněte nebo od žirafátka.

„To vím, že je to štěně,“ nenechám se odbít, „ale proč je tady?“

„Protože je naše.“ Uslyším další nedostatečnou odpověď.

Tenkrát jsem byl ještě mladý a neměl jsem zkušenosti s ženami jako dnes. Nechápal jsem, že i když si něco nekoupím, nedostanu to, ani to neukradnu, je to moje. Dnes už bych dokázal správně reagovat. Například když přijdu domů a na stole objevím krabici s botami, evidentně předraženými, nevyzvídám. Počkám na ženu, ta je vybalí a já vím, že to jsou NAŠE boty. Víam, že NÁM sluší, i když mám nohu o čtyři čísla větší a na vysoké podpatky si vyloženě nepotrpím. Prostě, protože se platily z našeho účtu, jsou to naše boty.

Takže tenkrát jsem ještě nechápal, jak je možné, že vlastním štěně, i když žádné štěně nechci. Ale zas tak hloupý, abych ho odmítl úplně, jsem nebyl. Již tenkrát jsem věděl, že když muž udělá cokoliv jinak než žena, má problém. Zaodporujete a vaše slečna vám našťvaným hlasem oznámí, že se s vámi nebude bavit. V duchu zajásáte. Mít mlčenlivou

partnerku, která vám do ničeho nekecá je sen každého muže. Jásáte odpoledne, kdy si děláte, co sami chcete. Třeba v dílně opravujete motocykl. Jásáte večer, kdy jdete z dílny rovnou do hospody. Jásáte v hospodě s kamarády. Jásáte, když se vracíte domů. Tam jásavě skočíte do postele, přitulíte se ke své milé, tiché partnerce...a dojásáte. „Co to děláš?“ Ozve se hlasem lodní sirény.

Vzhledem k tomu, že jste se v hospodě malinko přejásali a artikulace vám dělá trochu problémy, zkrátíte odpověď na nejnutnější informaci:

„Sex.“

„Vypadni z postele ty prase!“ Uslyšíte výkřik, jako když vraždíte v lese hejkala.

A tady vám to dojde. Ženy lžou. Slíbí, že se s vámi bavit nebudou a přitom mluví, a kdyby jenom to, přímo ječí.

„A proč jsme si koupili štěně?“ Zkousím se dobrat nějakého pozitivního výsledku.

Má dívka pochází též z vesnice a spojím-li si to s tím, že je kuchařka, jistá možnost tu je. Třeba bude pes servírován k večeři s knedlíkem a zelím. Sice jsem nikdy žádného nejedl, ale vím, že se to na vesnicích sem tam provozovalo. Bohužel mám pořád v představách psa, tankistu. Kamaráda a člena hrdinné posádky. A sníst tankistu se mi příčí. Ale rozhodně nebudu bránit jejím chutím. Jestliže má tu potřebu, ať si ho klidně sežere.

„Nekoupili jsme si ho, ale dostali jsme ho od jednoho hosta v restauraci. Neměl na zaplacení, ale dal nám štěňátko čistokrevného pudla. Jmenuje se Karina a hned jsme si padli do oka. Bude tu s námi.“ Dostanu obsáhlé vysvětlení.

Takže štěkací večeře odpadá, to je jasné. Ale jestliže je to opravdu pes s rodokmenem, není proč dělat předčasnou paniku. Takový pes jde vždy zpeněžit se ziskem. Hlavní je k němu moc nepřilnout.

„A máš k němu i nějaké doklady?“ Ověřuji raději její vysvětlení.

„Na co doklady?“ Odsekne „To je přece na první pohled jasný, že je to čistokrevný pudl!“

Na první pohled je mi jasné, že jsem v hajzlu. Určitě je to pes...nebo alespoň na osmdesát procent. Ale v tom, jestli je to pudl nebo ohař rozhodně jasno není, a ještě dlouho nebude. Ale raději již nic neříkám. Rozhovor spěje k jedinému výsledku, budu spát na gauči. A tak jsem mazaně milý. Večer skočím do postele a chci se přitulit. Zasloužím si

to. Právě jsem adoptoval zatím neidentifikovatelné zvíře jen pro potěšení své dívky. Možná mě ta bestie jednou prokousne hrdlo. Teda tím myslím to zvíře, ne tu slečnu.

„Co to děláš?“ Uslyším.

Sice nejsem opilý, ale nechci se zdržovat dlouhým vysvětlováním.

„Sex.“ Oznámím.

„To si klidně dělej, ale ne tady, jdi si na gauč. Chudáka Karinku jsi k smrti vyděsil!“ Vyštěkne. Tedy ona, ne ten pes.

Až teď si všimnu, že to chlupaté něco leží v posteli, na mém místě.

„Pochčije nám postel!“ Zkousím upozornit na možné nedostatky chlupaté potvory.

„Ty jsi ji minulou sobotu poblil, když si přišel z hospody. Tak nevyčítej něco, co sám neumíš udržet.“ Odsekne.

Jdu na gauč. Je to nespravedlivé. V hospodě jsme byli oba a já dokonce vypil méně než ona. Nemůžu za to, že nejsem notorik a mé tělo alkohol odmítá.

Ráno, když se probudím, jdu do ložnice. Vychutnat si radostně svůj úspěch. Postel bude znehodnocená a bude mi muset být dáno za pravdu.

„Co je?“ ptá se

„Nic“, dělám nenápadného a kontroluji povlečení. Kupodivu ta chlupatá potvora asi opravdu nic neprovedla.

„Tak tu nestůj a vezmi Karinku na vyvenčení.“ Říká a podává mi malého vetřelce. Vezmu ho, a když ho mám v náručí, ucítím, jak mi něco teplého teče po břicho do trenýrek.

„Co to děláš?!“ Zaslechnu překvapený dotaz.

„To ne já, to Kortina.“ Bráním se.

„Není to Kortina, ale Karina a ty jsi ji moc zmáčknu. Musíš být opatrný, ještě je moc malinká.“ Zamumlá, otočí se a spí dále.

Na to, jak je malá, je neskutečně natlakovaná. Prakticky jsem mokrá až do bačkor. Vycházím na dvůr a postavím Kortinu na zem. Poskakuje a snaží se ulovit nejbližší kámen. Když to trvá asi čtvrt hodiny a mě začínají zábst pomočené trenýrky a bačkory беру toho prevíta zpátky do domu. Vysprchuji se, převléknu tričko a trenýrky a jdu si lehnout do postele. Je sobota, do práce se nejde a mohlo by se dohonit, co se včera zanedbalo. Kortinu jsem nechal na chodbě. Nemusí být u všeho.

„Co to děláš?“ Slyším známý dotaz.

„Sex.“ Odpovídám a doufám, že tentokrát bude tato odpověď pravdivá.

„A kde je Karinka?“

„Na chodbě“, mile zašeptám „je moc malá a teď to bude nepřístupné.“

„Ty ses zbláznil!“ Překvapí mě její reakce. „A co když spadne ze schodů. Ty nemáš vůbec rozum!“

Vyskočí z postele a běží na chodbu. Trochu pravdy má. Již asi druhý den nemám v mozku žádné prokrvení. Je nastrádané někde úplně jinde, a čím dále se to zhoršuje. Za chvíli se vrací a nese s sebou toho mrňavého kazišuka. Položí ho na kraj postele a lehá si ke mně. Doufám, že to zvíře bude mít dost silný přežívací instinkt a přežije ranní erotickou explozi.

Kortina pomalu vyleze na moji peřinu, přes ní na můj polštář, a nakonec přímo na mě. Sedne si na můj hrudník a vrtí ocáskem.

„Vidíš, jak tě má ráda!“ jása ona, místo aby tu potvůrku smetla pod postel a začala se věnovat něčemu pořádnému. Například mně.

Ale jak tak na tu chundelatou věc koukám, opravdu je docela milá. Možná by se nějak dala začlenit do našeho soužití. Třeba by se jí mohla udělat nějaká ozdobná klec a tam by žila, aniž by narušovala chod domácnosti.

Kortina jako by cítila, že stoupá její oblíbenost. Postaví se a začne legračně poskakovat.

„Vidíš, úplně tě miluje!“

I kdyby to byla pravda, o takovéto milování fakt nestojím. Ale nebude problém čoklíka chvíli obdivovat a potom ho uklidit pod postel. Mile na něj zašlám, on přestane poskakovat, vykulí očička a opět z něj začne vytékat neskutečné množství sajrajtu. Vyskočím, ale už je to asi stejně fuk. Tričko je na vyhození.

„Ty jsi jí nevyvenčil!“ Padne na mou hlavu křivé obvinění.

„Já jí venčil!“ Bráním se. „Ale ona se rozhodla močit jenom na mě! Venku se jí nechtělo.“

Jdu se znovu převléknout a do ložnice se už nevracím. Ještě by si Kortina mohla vzpomenout, že chce někam zahrabat hovínko a je mi jasné, že bych v tom opět figuroval já.

Čas ubíhal a začalo být zřetelné, že nemáme čistokrevného pudla. Z béžového plyšáka se stávalo něco s delšími chlupy a hlavně zrzavého.

„Tak jsem se přeslechla, no to je toho. Je to určitě kokršpaněl.“ Dostanu vysvětlení. Ale začíná být zřetelné, že ani tato rasa to nebude.

Karina je nejzrzavější pes jakého jsem kdy viděl. Má zrzavé i oči. Delší chlupy a na kokršpaněla trochu moc protáhlý čumák.

„Ty jsi nám do domácnosti nasadila lišku!“ Dávám najevo oprávněné obavy. Matně si vzpomínám, co dokázala v kurníku způsobit Punt'a. A to byla plnohodnotný pes. Ani nechci pomyslet, co způsobí mezi domácím zvířectvem vypuštěná liška. Sice babka už je tam někde hluboko dole, ale matka s otcem mají své slepice a králíky také docela rádi. Navíc za stodolou přibýly krůty. Vesnický voříšek by si určitě na krůtu netroufl, ale pro lišku to bude jen zpestření jedné noci.

„To není liška, to je...“ Snaží se ona vymyslet rasu pro danajský dar, ale tolik fantazie fakt nemá.

„Je to liška, jediné na tom pozitivní je, že to není rys nebo medvěd. Jestli ten chlap byl z cirkusu, mohl to být dokonce medvěd lední.“ Snažím se trochu zlehčit budoucí katastrofu.

Musím však uznat, že z Kariny vyrostlo zvíře milé a přítulné, ať už to byla liška nebo ne. Asi byl tat'ka opravdu kokršpaněl a matka liška, protože se tam povahy obou zvířat zřetelně projevovaly. A určitě nebylo Kariny vinou, že se její panička jeden krásný den sbalila a už se nikdy neukázala. A vzhledem k tomu, že v Karině určitě z více procent kolovala krev nějakého divokého zvířete, ani jí to zas tak moc netrápilo. Na dvoře sice měla boudu, ale v životě v ní asi nikdy nespala. Buď nocovala ve stodole, nebo když nastala zima, ve sklepě u kotle ústředního topení. Navíc, dvůr pro ni byl malý. Pobíhala po lesích okolo vesnice a podle svědectví hajného pytlčila. Občas k nám přišel a vyhrožoval, že jestli si ji nepřivážeme, zastřelí ji. Zpočátku jsem o ni měl obavy, ale uvázat prostě nešla. Na řetězu byla tak v depresi, že to byly ty nejsmutnější zrzavé oči, jaké jsem kdy viděl. Později mě obavy přešly. To, když se mi doneslo, že v hospodě mezi místními je naše Karina legendární zvíře. Dokonce jí přezdívali Bystrouška. Podle nějaké extra chytré lišky z knih. Vzniklo to samovolně, od samotného hajného. Občas přišel do hospody, ožral se a brečel. Snažil se zlikvidovat naši pytláckou Karinu, ale ta ho vždy nějak převezla. Jak konkrétně, nevím, ale za náboje vystřílené po naší skoro lišce by prý již mohl být starší ojetý vůz střední třídy. Zpočátku si z něj chlapi dělali srandu, později ho litovali. Jelikož velkou část mzdy vložil do střeliva a další nemalou část do lihovin, aby zapil neúspěch, chtěla se s ním rozvést žena. A děti ho také přestávali mít rádi. Když se jednou

vrátil s přesvědčením, že Karinu určitě ulovil, protože na místě, kde ji spatřil, našel po výstřelu krvavou stopu, našel na dvorku svoje dvě dcery, jak si hrají s naší pytláčkou. Dostal nervový záchvat, a kdyby ho žena nezastavila litinovou pánvičkou do hlavy, asi by je na místě zastřelil i s Karinou. Když se probрал, šel prozkoumat, co to vlastně střelil. Místo našel, po čtyřech sledoval krvavou stopu a na konci stopování objevil králíka. A to ne divokého králíka, ale jeho výstavního samce ověnčeného cenami z chovatelských soutěží. Jako v transu doběhl do hospody a tam se chtěl po zkonzumování oběsit na pípě. Prý chce umřít s jedinou věcí na světě, co mu zbyla. Jelikož polovina osazenstva pohostinství byla členy mysliveckého sdružení, slitovali se nad svým velitelem. Zorganizovali hon, zaměřený na jediný cíl. Naši psolišku Karinu.

Zpočátku jsem uvažoval, že bych ji na celý den uvázal, ale nakonec jsem od toho upustil. Mohlo by jí to psychicky ublížit a asi by to na ni nechalo větší následky než místní honci.

Nastal den D. Hony vesměs začínají brzy ráno. Tento ne. Jelikož Karina v noci courala, přes den pospávala. V den lovu dokonce spaní silně přetáhla, protože měla rušnou noc. Patrně honila divokého kance, protože takové nějaké chlupy se okolo ní válely. Samotného kance asi neulovila, toho jsem nikde nenašel. Okolo našeho domu hlídkovali myslivci a čekali až nepřítel opustí hnízdo. Čekali dlouho, což zásadně ovlivnilo budoucí úspěch lovu. Čekání si totiž zkracovali rumem. Dnes se již takovéto osvěžování při honech zakazuje, v dobách socialismu však bylo běžné. Konečně, až někdy k večeru, se dočkali. Sice neviděli opouštět Karinu naše pozemky, ale zahlédli ji na poli u nejbližšího lesa. To zachránilo náš dům od hromadného odstřelování. Než se lovci seskupili a udělali rojnici, Karina byla v lese. Uvnitř lesa již nebylo zrovna moc vidět a tak ti co nestříleli, osvětlovali lovcům hvozd. Ozvaly se první rány. Podle ozvěny odkud jsem výstřely slyšel, musela být Karina minimálně na šesti místech zároveň. V ozvěně výstřelů se rozlehly výkřiky. Podle jejich intenzity by se dalo odvodit, že naše psoliška ulovila lovce, ale to byl nesmysl. Karina měla lidi ráda a nikdy by žádného člověka nekousla. Člověk byl pro ni zdroj zábavy a ne potravy. Po další salvě se ozvalo i psí kňučení. To mě rozesmutnilo. Sice by to byl důstojný konec, sama proti celé armádě, ale opravdu by mi chyběla. Již jsem chtěl opustit dvorek a jít do domu zapít smutek,

když tu spatřím u vchodu na rohožce ležet Karinu. Spokojeně podřimuje a ani výstřely ozývajících se okolím jí nerozhodí. Beru ji raději dovnitř. Až se myslivci budou vracet z honu, aby je náhodou nenapadlo podívat se přes vrata.

Lehám si do postele, a když si trochu zvykám na okolní střelbu a křik, usínám. Bohužel okolo třetí hodiny ráno mě budí hluk houkačky požárního vozu a si o půl hodiny kvílející sanitka. Karina spí u postele hlubokým spánkem a ani sebou necukne. Asi se jí zdá něco pěkného.

Ráno vstávám a v kuchyni narazím na otce s matkou. Otec již byl ve vesnici a shromáždil informace o noční bojové akci. V zásadě se nestalo nic, co by ohrozilo chod obce. Tři myslivce odvezla sanitka se střelnou ranou. Nic smrtelného, většinou zásah od pasu dolů. Dva myslivce s popáleninami. Bolestivými, život neohrožujícími. Bohužel při akci zahynuli i dva psi, jeden hajného a jeden řadového člena mysliveckého sboru. Střelné rány jsem očekával a ani mě nepřekvapily. Popáleniny zvýšily mou zvědavost. Prý k ránu, když zoufalství dostoupilo vrcholu a hajný chtěl znát viníky neúspěchu a na místě je popravit, někdo přišel s nápadem vyhnat oběť z lesa ohněm. Kontrolovaným požárem, který neohrozí stromy, jen se prožene ostružiním a ostatními nízkými porosty a hlavně, vyžene před hlavně pušek Karinu. Kontrolovaný požár přerostl v nekontrolovaný chaos a dva lovce oheň tak obklíčil, že museli v zájmu záchrany života probíhat plameny. Jednomu při tom chytily kalhoty a vlasy a od té doby měl přezdívku Ohnivý mužíček. Druhému se po propuštění z nemocnice přezdívalo Pták ohnivák. Jeho žena mu tak ale neříkala, ta mu od té nešťastné události neřekla jinak než ten impotentní debil. Naštěstí přijeli hasiči a les zachránili. Hajný, když druhý den spatřil na poli Karinu, s jediným nepoškozeným chloupkem, zkolaboval a půl roku jsme ho neviděli. Prý byl v nějaké psychiatrické léčebně. Tvrdil, že v jeho revíru žije Kerberos, tříhlavý pes z podsvětí. V noci se prý toulá lesem a jakéhokoliv tvora co potká, stáhne s sebou do pekel. A je úplně jedno, je-li to člověk či zvíře. Je jasné, že tomu nikdo z vesnice nevěřil a už vůbec ne já. Ale jedno podezření ve mně začalo klíčit. Možná je Karina nesmrtelná.

V bývalé stodole jsem měl malou dílnu, kde jsem opravoval automobily. V dílně bylo prastaré elektrické topení na tři sta osmdesát voltů. K topení byl kabel tlustý asi dva centimetry. Jednou jsem přišel do dílny a zapnul ho do zásuvky. Ozvalo se kňučení a zpod auta vyběhla

Karina, na pohled červenější než jindy. A vzápětí za ní vyšlehl oheň a vypadly pojistky v celém domě. Kabel jsem vytáhl, pojistky vyměnil a šel zkoumat, co se přihodilo. Kdyby to co já viděl nešťastný hajný, už by se asi v životě z blázince nedostal. Na první pohled to vypadalo, že z podsvětí za doprovodu ohně a jisker vyskočila Karina na povrch zemský. Po bližším prozkoumání bylo vysvětlení jednodušší, ovšem i trochu nepochopitelné. Kabel byl překousán asi na deseti místech. Důvod, proč psovi vadí elektrifikace domů a přilehlých staveb je pro mě záhadou. Jediné vysvětlení je, že si na kabelu brousila zoubky. Tu možnost, že by se přes noc nabíjela jako třeba elektrický rejnok, jsem vyloučil. Mnohokrát jsem si ji hladil a nikdy jsem od ní ránu nedostal. Karina tedy zakňourala a zdrhla. Vrátila se až za dva dny a koukala na mě, jako bych jí něco provedl. To, že se vrátila, jsem uvítal, ale jak mohla přežít zásah proudem takové síly, jsem nechápal.

Moji rodiče si ji postupně také oblíbili. Kupodivu slepic, králíků a krůt si absolutně nevšímala. Do kurníku asi občas zavítala, protože matka zjistila, že krade vajíčka. Jednou ji přistihla, jak od slepic zdrhá a něco si nese. Sledovala ji do stodoly a viděla, jak si Karina na zem pokládá vajíčko. Nejdříve ho rozkousla a poté vylízala. Zajímavé na tom bylo, že navštívila slepice a ty nevydaly ani hlásku. Žádný poplach kdákáním na celou vesnici. Osobně si myslím, že tam existovala nějaká dohoda a slepice jí platily výkupné. Navíc to nebylo ani tak časté, aby to matku rozzlobilo. Jednou však situace, kdy měla Karina na mále, nastala. Matka přišla do stodoly a tam ležela mrtvá slepice. Karina byla o kousek dál a ani nezapírala, měla tlamu plnou perí. Matka započala obvyklou paniku a pes raději zdrhnul. Na základě vyvolaného poplachu přiběhl otec.

„Tak už je to tady!“ Běduje matka. „Asi už vyvraždila okolní lesy a tak se pustila do našich slepic!“

Kupodivu otec reaguje neadekvátně situaci.

„To je blbost.“ Prohlásí s klidem.

To matku rozhodí ještě více. Zakousnutou slepici již zažila, ovšem otce, ignorující její stížnost, ještě v životě ne.

„Jak blbost?“ Vykulí oči. „Jako že lžu a tu slepici, co tu leží, jsem zakousla já?!“

Otec si samozřejmě nemyslel, že by ptáka zakousla. I když po letech manželství věděl, že jeho žena by dokázala zardousit mnohem většího tvora než slepici.

„Bůh ví, co je to za slepici a jak dlouho tu leží.“ Nenechá se vyvést z míry otec.

„Je ještě teplá a před chvílí tu byla Karina s hubou plnou peří! To ti nestačí.“ Snaží se otce udolat nezvratnými důkazy.

„Teď jsem byl za stodolou,“ s údivem konstatuje otec „a pouštěl jsem slepice s kurníku. Byly všechny.“

Matka se otočí a běží k výběhu slepic. Třikrát je přepočítává a pokaždé, když zjišťuje, že slepice jsou kompletní, dostává bezradnější výraz.

„Myslíš, že si pěstuje někde svoje slepice?“ Šeptá otcí.

Otec není zvyklý matce odporovat, ale souhlasit s tím, že si náš pes založil svůj vlastní chov drůbeže, se mu nechce. Přeci jen má v okolí pověst studovaného člověka a takovéto informace o něm by ho v očích spoluobčanů shazovaly.

„A myslíš, že neexistuje jiná možnost?“ Zkouší navést matku na jinou variantu.

„Jako, že je to třeba divoká slepice a náš pes ji ulovil v lese?“ Přichází matka s novou teorií.

Připustit možnost divokých slepic je sice o něco lepší varianta, když už existují divoké kachny a husy, ale stále to není ideální.

„A není možné, že má ve vesnici ještě někdo jiný kurník se slepicemi?“ Ptá se již přímo otec.

„Jako myslíš, že je to slepice tý mrchy vedle, nebo tý svině naproti?“ Začínají se rozsvěcovat oči matce.

Na sousedy a vesměs na všechny spoluobčany má jednotný názor. Všichni ji pomlouvají a snaží se jí škodit. A najednou jí bůh seslal možnost, jak to všem oplatit a nehnout při tom ani prstem. Stačí toho rozkošného pejsánka v pravou chvíli pochválit. Vrací se do stodoly pro slepici a odnáší ji do domu se slovy:

„Udělám ji Karince na smetaně!“

A jak bůh s matkou naplánovali, tak se stalo. Karina statečně plenila kurníky v okolí a díky její chytrosti se to připisovalo kuně nebo lišce. A i když to tak nevypadalo, mělo Kariny řádění pozitivní vliv na pořádek v obci. Donedávna nebylo nic divného, když jste kdekoliv narazili na volně puštěnou drůbež. Když jste se šli vykoupat do rybníka,

museli jste si dát dobrý pozor, kam si leháte. Výkaly byly všude. Obcí jste projížděli raději krokem, protože slepice či kachna pod předním kolem motocyklu způsobily vždy velké nepříjemnosti. Od započaté vlády naší psolišky byla naše vesnička jak vymydlená. A veškerá drůbež byla v domácnostech tak zabezpečená, že to mohly závidět všechny zoologické zahrady na světě. Matka byla navýsost spokojená, trochu protivný byl otec. Když na oběd dostal míchaná vejíčka a přitom viděl, jak se v troubě pekla kachna.

„Ta je pro Karinku.“ Odsekne matka, když jí vyčítal, že ho s jídlem odbývá a tajně si pořádá lukulské hody.

„S té si vezmi příklad“, ještě do něj šije ona, „ta umí dělat něco pro rodinu. Kdy ty jsi naposledy přinesl kachnu?!“

„Já vydělávám!“ Uraženě oponuje otec.

„Tak si ty vejíčka posyp pětikorunama.“ Uzavírá debatu matka a odnáší pekáč s kachničkou Karině.

Vypadalo to, že se Karina dožije vysokého věku. Bohužel však objevila i jinou zábavu nežli lov drůbeže. Postupně vycházela na lov čím dál méně a viditelně se zakulacovala. Přisuzovali jsme to matčinu překrmování. Bohužel to však nebyla pravda, Karina se někde spustila s jiným psem nebo lišákem. Polehávala a jednou odmítla vstát úplně. Vzal jsem ji veterináři, ten ji prohlédl a oznámil, že má v sobě mrtvá štěňata a musí se nechat utratit. Bránil jsem ji a vyzdvihoval její kladný vliv na celou vesnici. Bylo to v dobách socialismu a operace vesnických voříšků prakticky neexistovaly. Doktor nad ní chvíli zamyšleně stál, poté vzal foťák, udělal Kariny obrázek a prohlásil: „Zaevidujeme to jako záchranu vzácné polární lišky. Fotka je černobílá, nikdo nic nepozná.“

Karina operaci přežila. Doma ji matka rozmazlovala ještě více než před tím. Ležela v kuchyni u kamen, a když se náhodně otec podíval do její misky, za příšerného nadávání odcházel do hospody. Netrvalo dlouho, Karina se uzdravila a opět udržovala pořádek v obci. Bohužel však asi za rok se jí přihodilo to samé. Nemohu ji nic vyčítat, v těchto dobách se i lidé věnovali buď jídlu, nebo sexu, protože jiné aktivity byly státními představiteli potírány. Tentokrát však Karina nepolehávala. Byla veselá a nic nenasvědčovalo nějaké pohromě. Až do pátečního večera. Lehla si ke kamnům a bylo vidět, že je jí zle. Vzal jsem auto a šáněl veterináře. Ale doba byla taková, že od pátečního odpoledne do

pondělního rána nefungovali pořádně ani doktoři pro lidi. Veterináři se ani nesnažili ordinace otevírat. V sobotu ráno bylo zřejmé, že se Karina opravdu trápí a do pondělního rána nevydrží. Otec odešel do vesnice a vrátil se s hajným. Ten se nejdříve s otcem nezřízeně opil. Teoreticky by měl být šťastný, že se mu konečně povede zahnat noční můry a ulovit největšího predátora okolních lesů. Ale tváří v čumák Kariny se v něm něco zlomilo. Až po další flašce rumu dokázal udělat to, proč přišel. Poté odešel s otcem do hospody a s ostatním osazenstvem uspořádali smuteční hostinu. Podle slov hostinské a stavu vesnice ráno, to byla jedna z největších pitek v celé éře vesnice. Dokonce myslivecký sbor vydržel pít nepřetržitě až do další noci a o půlnoci se snažili vyvolat ducha Kariny. Zklamání neúspěchem ještě asi půl roku poté zkoušeli po celé republice sehnat alespoň trochu podobného psa, ale takový prostě neexistoval. Hajný sice přemluvil kadeřnici v okresním městě a ta mu přebarvila jeho ohaře na zrzavo, ale už to prostě nebylo ono.